

BOLSJEVIK~5/80

Leder:

Dette nummer av "Bolsjevik" gir materiale til lagsmøtet om sosialismen. Vi har forsøkt å trekke fram materiale som til nå ikke har vært offentliggjort. Men utover det oppfordrer vi medlemmene til å følge med i Rute 80, Klassekampen, Materialisten og Røde Fane.

Bolsjevik inneholder dessuten en informasjon om statsstøtte fra sentralstyret, som vi ber alle merke seg.

Årsplanen er nå utsendt til alle lag. Årsplanen stiller organisasjonsbygging som hovedoppgave. Vi har kommet **kort** med å løse denne oppgaven, men at mulighetene for rekruttering eksisterer bør det ikke være noen tvil om. Gjennom det gode arbeidet mange kamerater har gjort i Operasjon Dagsverk har vi bevist at Røda Ungdoms internasjonale politikk vinner stor oppslutning der vi får anledning til å komme ut med den. Gjennom annonser i Elev 70; avisa til NGS, får Rød Ungdom daglig henvendelser fra skoleungdom som ønsker kontakt eller opplysninger fra Rød Ungdom.

Vi mener dette beviser at rekrutteringsmulighetene er store spesielt på de videregående skolene. Men for å sikre at vi virkelig blir større må organisasjonen være slik at nye medlemmer trives, at nye medlemmer får tilbud om oppgaver de har forutsetninger for å løse. For det andre må vi organisere et særegent rekrutteringsarbeid, hovedsaklig gjennom studiesirkler. Sentralstyret vil følge opp dette arbeidet med en konferanse for studieledere.

Sentralstyrets AU

lagsmøte om sosialismedebatten

Dette lagsmøtet skal gjennomføres i alle lag i løpet av November. Det er den første organiserte diskusjonen i alle Rød Ungdom-lag på en god stund. Men helt sikkert ikke den siste.

Det at vi skal ha organiserte diskusjoner om sosialismedebatten nå, betyr ikke at vi med dette kan trekke de endelige konklusjonene og anse oss ferdig med det hele. Tvert imot. Debatten har reist mange uløste problemer som det sikkert vil bli nødvendig med flere års studier av historiske erfaringer og videre debatt for å komme nærmere løsningen på. Utgangspunktet for debatten har i stor grad vært negative erfaringer med at sosialismen har degenerert i mange land. Men for oss i Rød Ungdom kan dette bli positivt. Mange medlemmer er dårlig skolerte. Nå har vi sjansen til å sette oss inn i hva Marx mente om proletariatets diktatur, hva Lenins partiteori egentlig går ut på, hva Maos teorier om klassekampen under sosialismen handler om, samtidig som vi skal diskutere norsk virkelighet.

SPØRSMÅL TIL DISKUSJONEN :

1. Diskuter behovet for at det kommunistiske partiet spiller en ledende rolle i det sosialistiske samfunnet. Hvorfor trenger vi et ledende kommunistparti? Ta dette opp bl a utifra kommunistenes langsiktige målsettinger og de konkrete erfaringene vi har fra f eks Kina og Øst-Europa.
2. Diskuter forslagene om at den reelle makta skal samles i arbeiderråd eller andre typer valgte organer opp imot synet at partiet må ha den avgjørende makta f eks over militærmakta. Vurder Kjerti Erlons argumenter for at partiet må ha stor makt og Jørn Maals argumenter for at partiets makt må begrenses.
3. Hva er årsakene til at så mange kommunistpartier har degenerert? Vurder Maos oppsummering etter Sovjet skifta farge slik det kommer fram i utdraget fra KKP's niende brev til SUKP. Dette spørsmålet henger nøye sammen med det forrige.
4. Kan vi velge å beholde den sosialdemokratiske "velferds kapitalismen" som er i Norge idag? Hvordan skal vi se på forholda i Norge de siste tiåra? Vurder den norske kapitalismens framtid, også utifra det faktum at den er en del av verdens kapitalismen.

Alle bør lese før møtet:

De tre artiklene i dette nummeret av Bolsjevik.

Tilleggs litteratur:

Debatten i Klassekampen.

Forslag til prinsippprogram for AKP(m-l).

Røde Fane nummer 5-80, der Jørn Maals artikkel er trykt i sin helhet sammen med et motinnlegg fra Per Lind.

Rød Ungdoms sosialismehefte.

SUKPs historie, andre kapitler gir en grei sammenfatting av Lenins partiteori.

Partiets rolle under sosialismen

UTDRAG FRA FOREDRAG AV

Kjersti Eriksen

Å bygge sosialismen vil bli en svært vanskelig oppgave, en oppgave som vil måtte løses i en hvertfall delvis fiendtlig omverden, og med mange fiendtlige elementer inna for landets grenser. Som Lenin sier, så vil borgerskapet i lang tid etter at revolusjonen har seira være proletariatet overlegent på en rekke områder:

De vil ha forbindelser med mektige grupper i utlandet (tenk på oljemonopolene), de vil ha kunnskaper om økonomi, statsstyre, militærkunst osv. Sannsynligvis vil sosialismen måtte benytte seg av en god del borgerlige eksperter, bl.a. på økonomiens område, før arbeiderklassen få utdanna sine egne. Lenin skriver mye om hvordan proletariatet i Sovjet delvis måtte tvinge, delvis bestikke de borgerlige ekspertene til å jobbe for seg - fordi det var de som kunne kunsten med å få fabrikkene til å gå.

Her i Norge vil vi være bedre stilt enn Lenins Sovjet var, bl.a. fordi den norske arbeiderklassen har et langt høyere kulturelt og teknisk nivå enn den sovjetiske hadde. Men likevel, det er helt utenkelig at vi dagen etter revolusjonen skulle ha revolusjonære oljeingeniører, bedriftsøkonomer osv. til å lede den norske økonomien. Det betyr at i viktige posisjoner i norsk økonomi vil det sitte folk som ikke er for sosialismen, og som vil sabotere dersom de fikk sjansen. I Norge vil ha et stort småborgerskap som lett vil kunne vakle i vanskelige situasjoner.

Og vanskelige situasjoner vil helt sikkert oppstå, og feil vil bombesikkert bli gjort. Tvil når det gjelder om sosialismen egentlig er noe for dem, vil kunne oppstå i betydelige deler av befolkninga. Det vil dessuten fortsatt

finnes kapitalistiske innslag og småproduksjon - som kan gi opphav til spontane kapitalistiske tendenser. Småproduksjon avler kapitalisme hver time, hver dag sier Lenin. Men sosialisme er noe som må kjempes fram, må drives fram, mot de spontane tendensene i økonomien, også etter at proletariatet har tatt i statsmakta. Folks ideer og vaner vil også i lang tid være prega av det gamle samfunnet. Og det vil finnes motsigelser i folket - mellom høytlønne og lavtlønne arbeidere, mellom arbeidere og bønder osv.

I denne situasjonen skal proletariatet:

- Utvikle produktivkreftene, bygge opp sosialistisk planøkonomi på lang sikt, utvikle de sosialistiske produksjonsforholda.
- Forsvare landet mot fiender, både ytre og indre.
- Omdanne skolevesenet, det politiske systemet, rettsvesenet, kunst og kultur osv. Kort sagt: overbygninga.
- Løse motsigelser i folket på en slik måte at det tjener arbeiderklassen og det arbeidende folket som helhet.

KJERSTI ER

har gitt oss tillatelse til å bruke dette foredraget. Redaksjonen er ansvarlig for utdraget som er valgt og bruken av mellomtitler.

Jeg kan vanskelig se åssen proletariatet skal greie disse oppgavene uten både å mobilisere alt det de har av krefter og ~~og~~ ressurser, og ha en sterk sentral ledelse over alle disse områdene. Denne ledelsen må være partiet, som er sammensatt av klassens beste og mest framskredne elementer, som er bærer av den mest framskredne teorien, og som er organisert for kamp. Partiets ledelse er helt nødvendig for at proletariatet skal kunne løse oppgavene sine.

For at partiet skal kunne løse oppgaven med å lede oppbygginga av sosialismen, må det for det første ha teoretisk styrke. Det må være godt skolert i arbeiderklassens samlede erfaringer til nå. Og det må kjenne den norske virkeligheten inngående.

For det andre må det ha ei framskreden masselinje. Det må ha mange medlemmer som jobber i nær kontakt med massene og evner å forklare partiets politikk for dem, og som evner å lytte til det folk sier, lære av det, oppsummere og systematisere det- og utløse folks ressurser og krefter.

Og for det tredje må partiet ha stor makt. Hva slags maktstilling partiet skal ha under sosialismen, står det for tida strid om, bl.a. i vår egen bevegelse. Bakgrunnen for det er at i en rekke tidligere sosialistiske land, er partiet gått over fra å være et redskap for proletariatet til å bli et redskap for et nytt borgerskap som driver fascistisk undertrykking av arbeiderklassen. Dette har skjedd uten at arbeiderklassen har vært i stand til å hindre det.

En del mener at mye av grunnlaget for at dette har kunnet skje, nettopp ligger i partiets sterke maktstilling. På grunn av denne sterke maktstillinga, har de ikke behovd å ta hensyn til arbeiderklassens meninger og interesser, for de satt jo ved makta likevel. Og dermed har de etterhvert begynt å føre en politikk som ikke tjener arbeiderklassen, men gir dem sjøl mest mulig fordeler, makt og privilegier. Botemidlet, mener noen, er å begrense partiets makt slik at det ikke kan få

AKP(m) er ikke et parti av supermenn som skal klare alt for noen hadde trudd det.

satt sine linjer ut i livet uten at de vinner oppslutning i massene i åpen kamp med andre partier og grupper. Partiet skal, slik det sies i forslaget til prinsipp-program for AKP(m-l), ikke ha noen særstilling, men måtte kjempe om oppslutning for sine linjer på liklinje med ~~alle~~ andre. Jørn Magdahl har presentert sin variant av dette synet i seminar her på Dokka tidligere i sommer, mange innsendere i "melis"-debatten i Klassekampen har gjort det samme.

OM Å HA MAKTT OVER FOLKS TANKER

Diskusjonen om partiets eventuelle særstilling under sosialismen har hittil, i den grad den har vært konkret, dreid seg om spørsmål som: Skal partiformannen være øverstkommanderende for hæren? Skal landet styres av ei regjering valgt ved alminnelige valg der mange ulike partier deltar- eller skal det være ei partiregjering? Jeg har lyst til å angripe spørsmålet om partiets særstilling og partiets makt fra en litt annen synsvinkel- og si noe om det å ha makt over folks tanker.

Er det så enkelt som at enten vinner partiet oppslutning fra massene i en helt uferdig, edel olympisk øvelse i politikk, der alle stiller likt på startstreken og konkurrer eller så tvinger det linjene sine nedover hue på folk med makt, under tvang om standrett og tvangsarbeidsleire? Nei, så enkelt er det ikke. Se på borgerskapets tilgjengelighet i Norge idag. Stiller borgerskapet opp i en fair, sportslig ånd mot AKP (m-l) og vinner, i åpen kamp, fordi de har den beste politikken? (og jeg nevner AKP (m-l) fordi jeg (arlig og oppriktig mener at dette partiet, med alle sine mangler og feit, er det eneste som representerer arbeidsfolks interesser i Norge idag.) Nei, slik er det ikke. Borgerskapet har Aftenposten, Fri Fagbevegelse, Arbeiderbladet, Dagbladet, VG, Se og Hør, Aktuell Rapport, Det Nye og Allers. De har NRK og de har skolen og universitetet og kjerka og tusen andre kanaler til å påvirke folks tanker. Vi har Klassekampen og Oktober forlag, og noen ivrige sjeler som deler ut løpesedler foran kjøpesenteret på Tveita lørdag formiddag. Er det en rettferdig, olympisk øvelse? Sjøl sagt ikke. Borgerskapet har en desidert særstilling, og de veit å utnytte den.

EN EDEL, RETTFERDIG KAPPESTRID I POLITIKK DER INGEN JUKSER ?

Det er jo heller ikke sånn at borgerskapet tvinger linjene sine nedover hue på arbeidsfolk i Norge idag ved hjelp av trusler om standrett og tvangsarbeidsleire. Det finnes mye slags tvang i det kapitalistiske Norge-f.eks. at du kan miste jobben hvis du mener noe arbeidskjøperen ikke liker-men folk går ikke rundt i redsel for å bli skutt eller sendt til arbeidsleir på Svalbard. Det er ikke derfor de ikke gjør opprør. En viktig grunn til at de ikke gjør opprør er at borgerskapet har et ganske solid grep om tankene til folk. Dette grepet holder de gjennom sine utallige kanaler for ideologisk påvirkning-kanaler de dominerer fordi borgerskapet står i en særstilling og har stor makt.

Jeg er ikke for at partiet skal piske massene til å bygge sosialismen, med væpnede vakter og piggrådgerder. Partiet må vinne oppslutning om sin politikk, om sine linjer, folk må bygge sosialismen fordi de ser at det er i deres interesse å gjøre det-ikke fordi de har en geværmunning i ryggen. Men jeg har ingen tro på den rettferdige olympiske øvelsen. For at partiet skal vinne en slik frivillig oppslutning, så trenger det en særstilling, det trenger makt, bl.a. over folks tanker. Men vil kanskje noen innvende-borgerskapet trenger det massive påvirkningsapparatet sitt og det praktiske informasjonsmonopolet sitt fordi det er avhengig av å få folk til å tro på løgner-om at arbeidsfolk har makta i Norge, om at det regjeringa gjør er i alles felles interesse, om at revolusjonære er sinnsforvirrete svermere osv.osv. Partiet, derimot, skal ikke lyve og tilsløre og føre folk bak lyset, men si sannheten. Det må vel gi oss en veldig fordel framfor borgerskapet?

Javisst, enig. Vi har en veldig fordel der. Sannheten er ei viktig kraft i seg sjøl. Men vi veit at sannheten ikke alltid klarer å springe forttere enn løggen for det. Jeg ser to viktige grunner til at partiet vil måtte ha en særstilling og stor makt til å spre sitt syn, sin verdensanskuelse under sosialismen. For det første: I lang tid etter revolusjonen vil folks tanker, ideer, vaner, omgangsformer, tro og overtro, moral, følelser, det de ser på som selvfølgelige sannheter, være preget av det gamle samfunnet. Tenk på en sånn sak som kvinnesynet. Vi har massevis av progressive mennfolk, bl.a. i m-l-bevegelsen, som intellektuelt forstår at de undertrykker kvinner og er mot det, men som gjør det likevel, fordi følelseslivet deres og inngrodde vaner er slik innretta. Få har vel noen illusjoner om at kvinneskredderholdninger forsvinner som dogg for sola under sosialismen. Tenk på en sånn ting som synet på arbeiderklassen. I viktige lag av befolkninga, lag vi må ha med oss for å bygge sosialismen, ser med forakt på arbeidsfolk-de er sløve og dumme og tenker bare på hytte, farge-TV, og ny sofa hvert år. Mange arbeidsfolk føler seg også dumme og underlegne i forhold til f.eks. intellektuelle. Slike holdninger vil heller ikke forsvinne som dogg for sola under sosialismen, og de vil være et viktig hinder for arbeidsfolks mulighet til å utøve makt. Gammel vane er faktisk ganske vond å vende. Det trengs steinhard og langvarig kamp med mange påvirkningsmidler. Den olympiske øvelsen duger ikke.

For det andre: Av seg sjøl utvikler arbeiderklassen bare fagforeningsbevissthet, sier Lenin. Den kommunistiske bevisstheten, bevisstheten om arbeiderklassens strategiske mål og interesser, må tilføres den utenfra. Dette forandrer seg ikke automatisk etter en revolusjon. Arbeiderklassen må fortsatt fostres til å forstå de strategiske målene. Kommunismen vil fortsatt være en vitenskap, som må læres.

ARBEIDERKLASSENS STADIG MER AKTIVE OG BEVISSTE
DELTAING I BYGGING AV SOSIALISMEN:
PARTIETS SÆRSTILLING ER EN FORUTSETNING

Jeg ønsker meg en arbeiderklasse som aktivt og bevisst tar del i å bygge sosialismen, som mobiliserer sine kunnskaper, ressurser og erfaringer for hele klassens strategiske mål. Men vil de kunne gjøre det helt spontant? Vi veit sjøl at for å kunne utvikle riktige linjer og komme med fornuftige bidrag så trenger en både beina på jorda og kunnskap og ideer i huet. Jeg er for masseskolering av den norske arbeiderklassen i den vitenskapelige sosialismen etter revolusjonen. Jeg kunne f.eks. tenke meg tid avsatt til studier i arbeidstida. Jeg mener det må være uhyre viktig at store deler av arbeiderklassen utafor partiet utvikler noe langt mer enn en fagforeningsbevissthet, og har en klar bevissthet om hvilket mål vi forsøker å gå framover mot. Det vil bety at de vil være mye bedre i stand til å mobilisere ressursene sine og yte aktive og sjelstendige bidrag til bygging av sosialismen. Det vil bety at de vil være mye bedre i stand til å avsløre kontrarevolusjonære. Det vil også bety at de vil være mye bedre i stand til å se, og kritisere, gjerne tendenser i partiet. Men for å gjøre slik masseskolering og fostring mulig-så må partiet ha en særstilling, det må ha makt til å bruke mange påvirkningsmidler. Den olympiske øvelsen duger ikke her heller.

Et parti som skal ha mulighet til å prege skoler, kr'ngkasting, størstedelen av pressa osv. med sin verdensanskuelse, på samme vis som borgerskapet gjør det i dag, må sjølsagt ha en særstilling i staten og i samfunnet, og det gjør at det må ha stor

makt. Akkurat hvordan dette skal være, hva som skal stå i grunnlova osv. - er det vel ikke så enkelt å ta stilling til idag. Men jeg mener vi kan og bør fastslå at ideen om "ingen særstilling" er feil.

For det første tror jeg en slik form for sosialistisk parlamentarisme ville gi sosialismen små sjanser til å overleve i utgangspunktet. Under den borgerlige parlamentarismen er det borgerskapets ulike partier som slåss om regjeringsmakta, men når det kommer til stykket fører de omtrent samme politikken når de kommer i regjeringsposisjon. Hvordan ville det være under et evt. sosialistisk parlamentarisk system? Hvilke partier ville det være som sloss med oss om regjeringsmakta? Det ville antakelig være partier som hadde sloss med oss og/eller oppført seg noenlunde hederlig under krigen og revolusjonen, men de ville ikke være marxist-leninistiske partier som representerte arbeiderklassens klasseinteresser. De ville ha en annen ideologi enn oss, og en teori som ikke ville være egna til å bygge sosialismen i Norge. Jeg kan tenke meg en hel del skadelige og anti-sosialistiske ideer som slike partier kunne tenkes å fremme (og som jeg mener de i hovedsak bør ha lov til å fremme) og som ville kunne få ganske stor oppslutning fra folk som subjektivt var for sosialismen. F.eks. ideen om fullt demokrati (ingen undertrykking av kontrarevolusjonære), ideen om at arbeiderfolk sjøl skulle eie bedriftene, ideen om at en sterk stat er skadelig og farlig, og at Norge bør utvikles i retning av en hop små, desentraliserte lokalsamfunn, ideen om at Norge bør ruste ned, ideen om at teknologisk utvikling av det onde osv. Slike partier ville sannsynligvis, hvis de hadde mulighet til å vinne regjeringsmakta, få støtte fra alle revolusjonens fiender, slik de bl.a. fikk det i Sovjet etter revolusjonen. I Norge er det også store småborgerlige lag som vil vakle, og som vil være et godt massegrunnlag for slike partier. Det vil sikkert bli gjort en god del feil i bygginga av sosialismen, som slike partier vil kunne utnytte. Jeg har allerede utmalt hvilke vanskeligheter den seirende arbeiderklassen vil stå overfor. Og jeg kan ikke forstå at det er noe særlig bedre om sosialismen går tapt gjennom valg enn gjennom kontrarevolusjon innafra, hovedpoenget er at borgerskapets diktatur blir gjeninnført.

Ideen om "ingen særstilling" legger etter mitt syn landet åpent for en klassisk kontrarevolusjon, der det gamle borgerskapet tar makta tilbake, enten det skjer fredelig eller voldelig. Det problemet denne ideen er satt fram for å løse, er imidlertid problemet med kontrarevolusjon gjennom degenerering av partiet. Etter mitt syn løser den ikke dette problemet heller. Vi veit fra kapitalismen at partier som ikke automatisk er sikret regjeringsmakta ikke nødvendigvis er særlig hederlige av den grunn. Bares se på våre egne partier og på demokratene og republikanerne i USA. Nå får vi håpe at det kommunistiske partiet er en god del bedre enn disse. Men likevel kan det oppstå en fare for at partiet utvikler en "valgfløsk"-sosialisme. Det behøver ikke skje ved at en kaster alle hemninger overbord. Det kan skje ved at det f.eks. oppstår viktige objektive motsigelser i folket. Eksempel: Partiet går inn for kraftig utbygging av landsbygda, bedring av fiskernes og bøndernes kår. På lang sikt er dette ei linje som vil tjene både arbeiderklasse, fiskere og bønder. På kort sikt er det kanskje ei linje som står i motsetning til å innfri en del av arbeidernes krav om bedre kår. Sjølsagt vil et kommunistisk parti alltid måtte ta hensyn til massenes subjektive meninger, inngå kompromisser, og ikke gå for fort fram. Men et

parti som hele tida står under det presset at sosialismen vil kunne gå tapt ved neste valg dersom det ikke innfrir flertallets kortsiktige krav, vil stå under en konstant fristelse til å gå for langt når det gjelder kompromissene—og slik etterhvert sette hele den planmessige oppbygginga av sosialismen i fare.

For det andre; Ideen om at arbeiderklassen og det arbeidende folket skal kunne hindre partiet i å degenerere ved å nekte det sin stemme dersom det fører en gæren politikk, forutsetter på et vis at arbeiderklassen spontant er mer framskredne enn partiet. På enkeltspørsmål kan det sikkert forekomme. Men helhetlig, når det gjelder linja for å bygge sosialismen? Å innbille seg det, er å fornekte at kommunismen er vitenskap, og at den ikke vokser opp fra fabrikkgolvet. En arbeiderklasse som er systemtisk fostret og skolert i den vitenskapelige sosialismen, vil i større grad kunne virke korrigerende inn på partiet. Men det forutsetter igjen at partiet har en særstilling som gjør det mulig med systematisk fostring av arbeidsfolk.

parti og stat under sosialismen

Jørn Mo, 1972

FORHOLDET MELLOM DET KOMMUNISTISKE PARTIET OG DE PROLETARISKE STATSORGANENE

Utgangspunktet for denne debatten har vært to:

- For det første erkjennelsen av at kontrarevolusjonene til nå - om vi ser bort fra okkupasjonen av Kampuchea - har gått gjennom degenereringa av det statsbærende kommunistiske partiet.

- For det andre: Den plassen partiet er sikra i en forfatning som den kinesiske. I paragraf 2 i den kinesiske grunnloven står det at "KKP (kinas kommunistiske parti) er den ledende kjerna i hele det kinesiske folket. Arbeiderklassen leder staten gjennom sin fortropp, Kinas Kommunistiske Parti." I paragraf 15 heter det at "Det er formannen i sentralkomiteen i KKP som befaler over landets væpnede styrker." I paragraf 56 er det grunnlovsfesta at "borgerne må støtte lederskapet til Kinas Kommunistiske parti." I AKP's nåværende prinsippprogram som blei vedtatt i 1976, gjør liknende tanker seg gjeldende. Der heter det: "Den leiande rolla åt proletariatet vert utøvd gjennom den leiinga partiet har i staten og samfunnet."

Kritikken mot dette har gått på at det vil svekke partiets mulighet til å sikre seg en virkelig ledelse, når partiets bestemmelsesrett allerede er slått fast i lovs form. Kritikken har også dreid seg om at det å gi makta til en liten sjølbetalta organisasjon, står i motstrid til at proletariatets diktatur skal føre til virkelig demokrati i arbeiderklassen og folket.

Jeg går ut fra at dette er argumentene for at følgende tre omstridte punkter er kommet med i utkastet til nytt prinsippprogram for AKP(m-l):(s52)

I. "Sosialismen må være proletariatets diktatur reelt, ikkje partiet sitt diktatur.

AKP(m-1) må også under sosialismen fremje sine politiske linjer og forslag, og søke å vinne støtte for dei. Arbeidsfolk må sikrast størst mogeleg kontroll."

2. "AKP(m-1) går mot at kommunistpartiet skal ha ei forfatningsmessig lovfesta særstilling i staten."

3. "Partiet må heile tida kjempe om støtte frå folket på like fot med andre lovlege organisasjonar og parti."

Punkt 1 og 3 har støtte fra 50% av prinsippprogramkomiteen. Punkt 2 fra flertallet.

I et intervju i Klassekampen for 13. juni går Pål S an på vegne av sentralkomiteen i AKP(m-1) ut mot alle disse tre punktene i prinsippprogramforslaget. Mi mening er at de som står bak disse forslaga har prøvd å bruke hue for å unngå at sosialismen i Norge skal degenerere gjennom partiet, slik som i de fleste sosialistiske landa til nå. Jeg mener forslaga deres inneholder klare politiske feil og vil komme med endringsforslag. Men - og det er viktigere - kritikerne av disse forslaga har i den offentlige debatten til nå stort sett holdt fast på den oppskriften som erfaringene har vist fører rett i dass.

ÅRSÅKENE TIL KONTRAREVOLUSJON.

Erfaringene har vist at det har vært mulig å gå seierrik ut av den åpne kampen mot kontrarevolusjonen. Det har så blitt klart at den største faren for kontrarevolusjon ligger i en borgerliggjørelse av det statsbærende kommunistiske partiet. Denne degenereringa av partiet har hatt sitt materielle grunnlag i to forhold:

- For det første har maktmonopolet korrumpert. Samme hvor mye dumt disse partiene har gjort, så har de hatt makta til å få gjennomført linjene sine, også linjer som størstedelen av arbeiderklassen og folket er imot.
- For det andre vil svært mange partimedlemmer gjennom at de sitter i ledende stillinger, komme i en annen sosial og materiell situasjon enn arbeidere flest.

Noen vil innvende mot mitt syn at det avgjørende for om det blir kontrarevolusjon er linjekampen i partiet - og ikke det formelle forholdet mellom partiet og arbeidermaktorganene. Jeg er enig i at proletariatets diktatur til sjuende og sist står og faller med at partiet er i stand til å utvikle en noenlunde korrekt kommunistisk ledelse, og å nedkjempe borgerlige retninger i partiet og staten.

Men mitt poeng er at forholdet mellom partiet og de proletariske statsorganene virker inn på klassekampen i partiet. Slik systemet har vært i de sosialistiske landa til nå, har partiets makt ført til hovmod, kommandometoder og privilegier for partiet. En ordning etter mitt syn ville motvirke dette.

Marxismen lennismen i
AKP er domme og makt
sine til handling. Det er
ikke herren fast, men
troukne bladet og
transmitterer det for
en kapitalistisk

INGEN NØDVENDIG IDENTITET MELLOM PARTIETS LEDELSE OG PARTIETS BESTEMMELSESETT

De to sidene i denne diskusjonen er helt enige om at sosialismen bare kan utvikle seg med et virkelig kommunistparti i ledelsen. Her gjelder Lenins prinsipielle analyse fra "Hva må gjøres" om at arbeiderklassen alene bare kan utvikle fagforenings- og klassebevissthet, men den vitenskapelige sosialismen må tilføres arbeiderklassen utafra gjennom det kommunistiske fortroppspartiet.

Uenigheten dreier seg om at Per Lu og co mener at partiet ikke kan lede samfunnsutviklingen uten at det får makt til å sette linja si igjennom. Derfor gjentar de til stadighet at jeg og de som er enig med meg forneker betydninga av partiets ledende rolle.

Men linja for utvikling av sosialismen må alltid være et resultat av et faktisk kompromiss mellom partiets linje og bevissheten i arbeiderklassen og folket. Partiets politikk kan være så riktig den bare vil - den kan bare realiseres i den grad den er forstått eller akseptert i klassen. Derfor vil hovedformen for partiets ledelse være å oppsummere "massenes" erfaringer når linja skal utarbeides - og å overbevise om/propagandere for/skolere folk i partiets politikk. Det vil ikke hjelpe partiet om det sitter med den høyeste myndighet, om de som skal sette vedtaka ut i livet protesterer med beina".

Allerede under kapitalismen forsøker kommunistpartiet å tilkjempe seg ledelsen i fagorganisasjoner og frontorganisasjoner gjennom overbevisningsmetoder. Jeg tar det for gitt at Lu i/Stor an ikke ønsker at AKP(m-l) skal ha noen vedtektsfesta rett til å overprøve vedtak i progressive fagforeninger eller i "Kvinnefronten". Det ville hatt lett synlige negative konsekvenser. Etter mi mening er det ingen prinsipiell forskjell på dette og å gi partiet rett til å overprøve vedtak sø er fatta av et arbeiderråd på en fabrikk eller i et representativt arbeidermaktorgan.

Skulle vi hatt vedtektsfesta rett til å overprøve vedtak i kvinnefronten?

Per L i har i tidligere diskusjoner sagt at det ikke kan tolereres at folkeflertallet i enkeltsaker gjennom sine representative organer, gjennomfører par vedtak som strir mot partiets linje. Sjøl ser jeg på dette som langt mindre alvorlig enn at partiet ødelegger tilliten i arbeiderklassen gjennom å tvinge igjennom sin politikk. Om folk vil ha sydenreiser under sosialismen - og partiet mener at dette ødelegger balansen i utenriksøkonomien - så la folk få se i praksis at deres linje fører garent avstef, og at partiets advarsler var korrekte. Hvis partiet bare tvinger gjennom sitt syn, får ikke folk anledning til å lære at de hadde feil. De fortsetter å tru at partiet har feil og at det opptrer diktatorisk.

ER DEMOKRATI FARLIG ?

Noen sier at demokrati er veldig farlig, og at de representative organene som arbeiderne velger, vil bli yngleplass for kontrarevolusjonære elementer.

Jeg mener dette må bekjempes på to fronter.

- For det første er det nødvendig med tiltak som sikrer at disse organene virkelig er representative for arbeiderklassen og dens allierte. Det er mulig å gjøre valg- og tilbakekalling reglene slik at de virkelig blir det. Her kommer også spørsmålet om å forby eller legge bånd på kontrarevolusjonære organisasjoner inn. Det er ikke det som blir hovedproblemet.

- For det andre er det nødvendig å kjempe mot at falske sosialister får oppslutning om sine linjer. Nøkkelen her ligger i at partiet må anstrenge seg til det ytterste for å overbevise folk gjennom propaganda og skoloring. Derfor er det svært viktig at forholda ligger til rette for dette. F eks så må det institusjonaliseres at det skal være kommunistiske kommisærer i hæren som skal stå for den politiske skoloringa av soldatene.] ?

HVA HVIS DE VALGTE ORGANENE GÅR IMOT SOSIALISMEN ?

Hva så om de representative organene til tross for nitidig propaganda fra partiets side ikke bare gjennomfører noen gærne vedgåk, men forsøker å gjennomføre en borgerlig politikk over hele linja og går mot kompromisser med kommunistene ? Da er situasjonen noe i likhet med den Mao snakka om da han sa at da må vi dra tilbake til Yanan for å sloss. Eller for å si det på en annen måte: Da må partiet sloss for sosialismen også med militære midler - sjøl om dette betyr for ei tid å sloss mot flertallet.

FOR SOSIALISMEN
MOT FLERTALLET
OGSÅ MED
MILITÆRE
MIDLER ?

Noen vil innvende at jeg motsier meg sjøl: Om det er ei målsetting at de proletariske statsorganene skal fatte de endelige avgjørelsene, så må jeg også være for at de skal kommandere hæren. Ja, jeg mener hæren skal være formelt underlagt representative arbeidermaktsorganer. Skal det sosialistiske Norge erklære krig mot det sosialimperialistiske Sverige, så bør det gjøres av representanter for den proletariske staten. Men om det blir full splittelse mellom partiet og statsorganene, så er det sjølsagt ikke lovene men den ideologiske innflytelsen blant offiserene og soldatene som er avgjørende.

LØSER ETT PROBLEM OG SKAPER ET MYE STØRRE .

Noen sier at "min modell" kanskje gjør det vanskeligere å gjennomføre kontrarevolusjon gjennom partiet, men at det vil bli desto større muligheter for kontrarevolusjon gjennom de proletariske statsorganene. De sier at disse organene vil degenerere lettere, fordi den politiske bevisstheten og uselvisheten ganske riktig vil være større i partiet.

Jeg tror de tar feil. "Min modell" sikrer et parti som er sterkere fordi det hver dag må vose i praksis at det er arbeiderklassens høyeste organisasjonsform. Det kan ikke ta dette for lovbestemt og hvile på laurbæra.

"Min modell" muliggjør lettere korrigerings av feil underveis, fordi folk som åpenbart setter sine egne interesser over arbeiderklassens, kan bli sparka underveis.

Problemet vil være tilbaketilleggenhet eller borgerlige strømninger i arbeiderklassen sjøl som peker i kapitalistisk retning, at arbeiderne velger folk som står for gærne ting eller lar vær å kaste folk som mæler sin egen kake. Men her har jeg allerede argumentert for at det ikke fins noen snarveg utenom overbevisning og kompromisser.

ER JEG MOT SENTRALISME OG TVANG ?

Noen har argumentert med at mitt syn betyr å undergrave sentralismen. Slett ikke. Dels vil det kunne bety en styrking av den politiske sentralismen ved at det setter større krav til å lede etter overbevisningsmetoder. Dels vil det sjølsagt være en sentralisme innafor den proletariske staten som til sjuende og sist hviler på voldsapparatet. Hvis arbeiderne på en bedrift nekter å bøye seg for vedtak i høgere statsorganer om å flytte bedriften til et sted som bedre tjener arbeiderklassens kollektive interesser, så må disse arbeiderne ha rett til å protestere og gå til politiakt streik mot vedtaket. Men til sjuende og sist må den proletariske staten kunne tvinge igjennom flytting av bedriften. Jeg oppfatter dette som korrekt. Men jeg mener det ville være feil om partiet skulle ha makt til å gjennomføre nye arbeidskvotestemmelses ikke bare mot vilja til arbeiderne på noen bedrifter, men mot synet til flertallet av arbeiderne i hele industrien.

Den store polemikken

OM DEN FALSKE KOMMUNISMEN TIL KHRUSJTSJOV OG KVA HISTORISKE LÆRDOMMAR VERDA KAN DRA AV HAN

Niande kommentaren til det opne brevet frå sentralkomiteen i SUKP

UTDRAG

14 juli 1964

HISTORISKE LÆRDOMMAR AV PROLETARIATETS DIKTATUR

Revisjonismen til Khrusjtsjov har gjort stor skade i den internasjonale kommunistiske rørsla, men gjennom sitt negative føredøme har han samstundes oppseda marxist-leninistane og dei revolusjonære verda over.

Dersom det kan seiast at den store Oktoberrevolusjonen gav marxist-leninistar i alle land den viktigaste positive røynsla og opna vegen for at proletariatet skulle gripa den politiske makta, må ein kunna seiast om Khrusjtsjov-revisjonismen at han har gjeve dei den viktigaste negative røynsla. Denne røynsla har sett marxist-leninistar i alle land i stand til å dra dei rette lærdommane for å kunna hindra at det proletariske partiet og den sosialistiske staten degenererer.

Historisk sett har alle revolusjonar hatt sine tilbakeslag og sine krikar og krokar. Lenin spurde ein gong:

«... dersom vi grip fatt i kjernen i saka, har det nokon gong i historia hendt at ein ny produksjonsmåte har slege rot med ein gong, utan ein lang serie tilbakeslag, feil og tilbakefall?»⁷¹

Den internasjonale proletariske revolusjonen har ei søge på mindre enn eitt hundreår om vi reknar frå 1871 då proletariatet i Pariskommunen gjorde den fyrste heltemodige freistnaden på å gripa den politiske makta, eller knapt eit halvt hundreår om vi reknar frå Oktoberrevolusjonen. Den proletariske revolusjonen, den største revolusjonen i menneskesoga, byter ut kapitalisme med sosialisme og privat eige med offentlig eige, og han riv opp alle utbyttersystem og alle utbytarklassar med rota. Då er det svært naturleg at ein slik revolusjon som skakar jorda må gå gjennom alvorlege og harde klassekampar, og at han ikkje kan unngå å måtta gå ein lang og innfløkt veg som er full av tilbakeslag.

Striden mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vegen — mellom dei kapitalistiske kreftene som vil freista å koma seg til makta att, og dei kreftene som motarbeider dei — er ikkje til å unngå i eit sosialistisk samfunn. Men det er visseleg råd å unngå at kapitalismen vert innført att i dei sosialistiske landa og at dei degenerer til kapitalistiske land. Så lenge vi har ei rett leiing og ei rett forståing av problemet, så lenge vi held oss til den revolusjonære marxist-leninistiske lina, gjer dei rette tiltaka og fører ein langvarig og nådelaus strid, kan vi hindra at kapitalismen vert gjeninnført. Striden mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vegen kan verta ei drivkraft til framsteg i samfunnet.

Korleis kan ein hindra at kapitalismen vert gjeninnført? Kamerat Mao Tsetung har forma ut eit sett med teoriar og politiske liner i dette spørsmålet. Det gjorde han etter at han hadde oppsummert den praktiske røynsla med proletariatets diktatur i Kina og granska den positive og negative røynsla frå andre land, særleg Sovjetunionen, i samsvar med dei grunnleggjande prinsippa i marxismen-leninismen. Såleis har han utvikla og gjort den marxist-leninistiske teorien om proletariatets diktatur rikare.

Hovudinnhaldet i teoriene og dei politiske linene kamerat Mao Tsetung har lagt fram i denne samanhengen er som fylgjer:

For det fyrste er det naudsynt å nytta den marxist-leninistiske lova om einskap mellom motsetningar når ein studerer det sosialistiske samfunnet. Lova om motseiingar i alle ting, dvs. lova om einskap mellom motsetningar, er den grunnleggjande lova i den materialistiske dialektikken. Ho gjeld alle stader, anten det er i naturverda, i menneskesamfunnet eller i mennesketanken. Motsetningane i ei motseiing er både i einskap og strid med kvarandre, og det er dette som tvingar ting til å koma i rørsle og endra seg. Det sosialistiske samfunnet er ikkje noko unntak. I det sosialistiske samfunnet finst det to slag motseiingar, motseiingane i folket og motseiingane mellom oss og fienden. Desse to slag motseiingar i samfunnet er heilt ulike i innhald, og metodane for å løysa dei må òg vera ulike. Om ein handterer dei rett, vil dette føra til at proletariatets diktatur vert grunnfest og til at det sosialistiske samfunnet styrkjer og utviklar seg. Mange menneske godtar lova om einskap mellom motsetningar, men er ikkje i stand til å nytta ho i praksis når dei studerer og skal ta seg av problem i det sosialistiske samfunnet. Dei nektar å gå med på at det finst motseiingar i det sosialistiske samfunnet — at det ikkje berre finst motseiingar mellom oss og fienden, men òg motseiingar i folket — og dei veit ikkje korleis dei skal skilja mellom desse to slag motseiingar i samfunnet og korleis dei skal handtera dei rett. Difor evnar dei ikkje å ta seg av spørsmålet om proletariatets diktatur på rette viset.

For det andre dekkjer det sosialistiske samfunnet ein svært lang historisk periode. Klassar og klassekamp finst framleis i dette samfunnet, og det går framleis føre seg ein strid mellom den sosialistiske og den kapitalistiske vegen. Den sosialistiske revolusjonen i økonomien (når det gjeld eigedomsretten til produksjonsmidla) er i seg sjølv ikkje nok og kan ikkje grunnfestas. Det må òg til ein gjennomgripande sosialistisk revolusjon i politikken og ideologien. Her trengst det svært lang tid for å avgjera «kven som skal vinna» i striden mellom sosialisme og kapitalisme. Fleire tiår er ikkje nok, skal ein lukkast, trengst det frå eitt til fleire hundreår. Når det gjeld kor lang tid som må til, er det betre å bu seg på ein lang, heller enn på ein kort periode. Når det gjeld kor mykje strev som må til, er det betre å sjå på det som ei vanskeleg, heller enn ei lett oppgåve. Det er til større gagn og til mindre skade å tenkja og handla på dette viset. Alle som ikkje forstår dette eller som ikkje ser det som viktig, kjem til å gjera utmåteleg store feil. Gjennom den historiske perioden som sosialismen dekkjer, er det naudsynt å halda ved lag proletariatets diktatur og føra den sosialistiske revolusjonen til endes om ein skal kunna hindra at kapitalismen skal verta gjeninnført, om ein skal føra bygginga av sosialismen frametter og skapa vilkår for å gå over til kommunismen.

For det tredje vert proletariatets diktatur leidd av arbeidarklassen og har alliansen mellom arbeidarar og bønder som grunnlag. Dette vil seia at arbeidarklassen og folket under leiing av arbeidarklassen utøver diktatur over dei reaksjonære klassane og einskildmenneska, og dei elementa som motarbeider sosialistisk omforming og sosialistisk oppbygging. I folket vert det praktisert demokratisk sentralisme. Demokratiet vårt er det breiaste demokrati, og går langt ut over grensene for det som er tenkjeleg for ein borgarleg stat.

For det fjerde er det naudsynt å halda seg til masselina både i den sosialistiske revolusjonen og i bygginga av sosialismen. Ein må vera djerv med å reisa massane og kalla fram masserørsler i stor målestokk. Masselina, «frå massane, til massane», er den grunnleggjande lina i alt det arbeidet partiet gjer. Ein er nøydd til å ha full tillit til fleirtalet i folket, og framfor alt til fleirtalet av massane av arbeidarar og bønder. Vi må vera flinke til å spørja massane til råds i arbeidet vårt, og aldri gjera oss framande for dei. Vi må kjempa både mot stilen med å kommandera og haldninga med at det er nokon som set andre i gunst. At meiningar kjem til uttrykk fullt ut og heilt ope, og at det går føre seg store diskusjonar, er viktige former for revolusjonær strid som er skapte av folket i landet vårt gjennom den lange revolusjonære striden det har ført. Dei er stridsformer som lit på massane når det gjeld å få løyst motseiingar i folket og motseiingar mellom oss og fienden.

For det femte, anten det no gjeld den sosialistiske revolusjonen eller bygginga av sosialismen, er det naudsynt å løysa spørsmålet om kven ein kan lita på, kven ein må vinna over til seg, og kven ein må motarbeida. Proletariatet og fortroppen til proletariatet må gjera ein klasseanalyse av det sosialistiske samfunnet, lita på dei verkeleg pålitande kreftene som stødig fylgjer den sosialistiske vegen, vinna over til seg alle dei allierte ein kan vinna over til seg, og sameina seg med massane i folket som utgjer meir enn nittifem prosent av folketalet, i ein sams strid mot dei som er fiendar av sosialismen. Etter at jordbruket er kollektivisert, er det på landsbygda naudsynt å lita på fattigbøndene og lågare mellombønder for å kunna grunnfesta proletariatets diktatur og alliansen mellom arbeidarane og bøndene. Ein må knusa dei spontane kapitalistiske tendensane og heile tida styrkja og utvida stillingane til sosialismen.

For det sjette er det naudsynt å gjennomføra omfattande sosialistiske oppsedingsrørslar gong på gong både i byane og på landsbygda. I desse samanhengande rørslene for å oppseda folket må vi vera flinke til å organisera dei revolusjonære klassekreftene, auka klassemedvitet deira, handtera motseiingar i folket på rette måten og sameina alle dei som kan sameinast. I desse rørslene er det naudsynt å føra ein skarp, like for like-strid mot dei anti-sosialistiske, kapitalistiske og føydale kreftene — godseigarane, rike bønder, kontrarevolusjonære og dei borgarlege høgrefolka, underslagarane, svindlarane og dei degenererte — for å knusa átaka deira mot sosialismen og støypa om fleirtalet av dei til nye menneske.

For det sjuande er ei av dei grunnleggjande oppgåvene til proletariats diktatur å byggja ut den sosialistiske økonomien. Det er naudsynt å få gjennomført modernisering av industri, jordbruk, vitskap og teknologi og det nasjonale forsvaret litt etter litt. Rettesnora må vera den allmenne politikken med å utvikla den nasjonale økonomien med jordbruket som grunnlaget og industrien som den leiande faktoren. På grunnlag av produksjonsvoksteren er det naudsynt å lyfta levestandarden til folket steg for steg og i brei målestokk.

For det åttande er eige ved heile folket og kollektiv eige dei to formene for sosialistisk økonomi. Overgangen frå kollektiv eige til eige ved heile folket, frå to former for eige til ei einskapleg eigeform ved at heile folket eig, er ein nokså langdryg prosess. Kollektiv eige sjølv utviklar seg frå lågare til høgare nivå og frå mindre til større målestokk. Folkekommunen som folket i Kina har skapt, er ei høveleg organisasjonsform for å løysa problema med denne overgangen.

For det niande, «la hundre blommar bløma og hundre tankeretningar stridast» er ein politikk for å stimulera voksteren i kunsten og framgang for vitskapen, og for å fremja ein blømande sosialistisk kultur. Utdanning må tena den proletariske politikken og må sameinast med produktivt arbeid. Kroppsarbeidarar må samstundes vera intellektuelle, og intellektuelle må vera kroppsarbeidarar. Mellom dei som driv med vitskap, kultur, kunst og utdanning er striden for å fremja proletarisk ideologi og knusa borgarleg ideologi ein langdryg og skarp klassekamp. Det er naudsynt å byggja opp ei stor avdeling intellektuelle frå arbeidarklassen, folk som tener sosialismen og som er både «raude og ekspertar», dvs. folk som både er politisk medvitne og flinke i faget sitt. Dette må ein gjera gjennom kulturrevolusjonar og revolusjonær praksis i klassekampen, gjennom striden for produksjonen og vitskaplege eksperiment.

For det tiande er det naudsynt å halda på systemet med at kadrane tar del i kollektivt produktivt arbeid. Kadrane i partiet og staten vår er vanlege arbeidarar, og ikkje høge herrar som rir på ryggen til folket. Gjennom å ta del i kollektivt produktivt arbeid held kadrane ved lag vide, varige og nære band til det arbeidande folket. Dette er eit hovudtiltak som er grunnleggjande viktig for eit sosialistisk system. Det hjelper til med å vinna over byråkrati og hindra revisjonisme og dogmatisme.

For det ellefte bør ein aldri nytta systemet med høge løner til ei lita gruppe. Kløfta mellom inntekta til det arbeidande personellet i partiet, regjeringa og folkekommunane på den eine sida, og inntektene til masane i folket på den andre, bør gjerast mindre litt etter litt og med forstand, og ikkje aukast. Ein må hindra alt arbeidande personell i å misbruka makta si eller i å nytta godt av særskilde privileg.

For det fjortande må ein i utanrikspolitikken halda fast på den proletariske internasjonalsismen og gå mot stormaktssjåvinisme og nasjonal egoisme. Den sosialistiske leiren er eit produkt av den striden det internasjonale proletariatet og det arbeidande folket i heile verda har ført. Han tilhøyrrer proletariatet og det arbeidande folket i heile verda, og likeins folket i dei sosialistiske landa. Vi må trufast setja ut i livet kampslagorda «Arbeidarar i alle land, gå saman!» og «Arbeidarar og undertrykte nasjonar i verda, gå saman!». Vi må målmedvite nedkjempa den anti-kommunistiske, anti-folkelege og kontrarevolusjonære politikken til imperialismen og reaksjonen, og stø dei revolusjonære stridane til alle undertrykte klassar og nasjonar. Tilhøvet mellom sosialistiske land må byggjast på prinsippa om sjølvstende, full likskap og det proletarisk-internasjonalsistiske prinsippet om gjensidig støtte og hjelp. Kvar sosialistisk land må fyrst og fremst lita på seg sjølv når det byggjer sosialismen. Dersom noko sosialistisk land praktiserer nasjonal egoisme i utanrikspolitikken, eller det som verre er, om det arbeider regjeringa og folkekommunane på den eine sida, og inntektene til massane i folket på den andre, bør gjerast mindre litt etter litt og med forstand, og ikkje aukast. Ein må hindra alt arbeidande personell i å misbruka makta si eller i å nytta godt av særskilde privileg.

For det tolvte er det alltid naudsynt at dei væpna styrkane til folket i eit sosialistisk land står under leiing av partiet til proletariatet og under tilsyn av massane, og dei må alltid halda ved lag den strålende tradisjonen til ein folkehær, med einskap mellom hæren og folket og mellom offiserar og menige. Ein må halda på systemet med at offiserar med jamne mellomrom gjer teneste som vanlege soldatar. Det er naudsynt å ha militært demokrati, økonomisk demokrati og politisk demokrati. Dessutan bør ein organisera og trenar opp militseiningar over hele landet slik at alle vert soldatar. Geværa må alltid vera i hendene på partiet og folket, og må aldri få lov til å verta reiskapar for karrieristar.

For det trettande må dei offentlege tryggingsorgana til folket alltid stå under leiing av partiet til proletariatet og under tilsyn av massane i folket. I striden for å forsvara fruktene av sosialismen og interessene til folket må ein nytta politikken med å lita på sameint strev frå dei breie massane og tryggingsorgana, slik at ikkje ein einaste illgjerningsmann slepp unna eller eit einaste skikkeleg menneske lir urett. Kontrarevolusjonære må undertrykkjast kvar ein enn finn dei, og feil må rettast når ein enn oppdagar dei.

FOR DET FEMTENDE må det kommunistiske partiet fortsette å bestå som proletariatets fortropp så lenge proletariatets diktatur består. Det kommunistiske partiet er den høgste fornen for organisering av proletariatet. Proletariatets ledende rolle gjennomføres gjennom det kommunistiske partiets ledelse. Systemet med parti-komiteer som utøver ledelse må settes ut i livet i alle avdelinger. Under perioden med proletariatets diktatur må det proletariske partiet beholde og forsterke sine faste forbindelser med proletariatet og det arbeidande folkets breie masser og beholde og utvikle sin kraftige, revolusjonære stil. Det må gå inn for prinsippet at marxismen-leninismens allmenngyldige sannhet kombineres med den konkrete praksis i dets eget land og føre en ustanselig kamp mot revisjonisme, dogmatisme og opportunisme av ethvert slag.

faglig

Rød Ungdom har mange unge arbeidere og tillitsmenn som driver faglig arbeid. Men mange jobber mye for seg sjøl og får lite hjelp med arbeidet sitt. Det har mangla et organ som kan sanordne arbeidet, gi hjelp, spre erfaringer osv. For å prøve å bste på dette, er det nå oppretta et Faglig Utvalg i Rød Ungdom. Foreløpig har vi ikke fått gjort stort, men vi har en god del planer.

+ I første rekke mener vi at vi skal være et organ som skal brukes av de som jobber med faglige saker. Dvs. at vi står til disposisjon med opplysninger/hjelp, evt. formidler kontakt med folk som veit mer.

+ Vi vil oppsummere/undersøke hva som har vært drevet av faglig arbeid rundt om til nå, og prøve å formidle en del erfaringer.

Vi mener at danning av ungdomsgrupper i fagforeninger og Samorganisasjoner av typen Faglig Ungdomsgruppe (FUG) i Bergen og Ungdomsgruppe i Jern&Met avd. I i Oslo, må bli et viktig arbeidsområde. Gjennom ungdomsgrupper er det mulig å aktivisere en mye større del av ungdommen enn de få som idag gidder å gå på trøtte foreningsmøter. Dette vil vi komme tilbake til i BV og RUTA-80.

+ Studier er et forsømt område, også på faglige spørsmål. Her veit vi ikke enda på hvilke områder problemene er størst, og vi trenger derfor tips og ønsker. Det vi av egen erfaring syns er et problem, er forholdet mellom taktikk/strategi. Vi jobber nå ganske bra med en del dagsaker og har fått endel erfaring med å drive det vi kan kalle reint tillitsmannsarbeid. Men vi klarer ikke i noen særlig grad å trekke nye folk med i arbeidet, spre propaganda, utvikle fagforeningene, verve osv. Dette mener vi bl.a. henger sammen med at vi mangler en skikkelig plan for arbeidet, et mere langsiktig mål - hvorfor driver vi egentlig faglig arbeid?....

+ Vi vil prøve å ta initiativ/ komme med uttalelser i forbindelse med viktige hendelser (streiker, aksjoner osv.osv.), men det betyr ikke at vi vil uttale oss om alt som skjer. Vi vil ta opp det viktigste og være innretta på ungdom. Nå framover vil vi komme med kommentarer (sannsynligvis i Klassekampen evt. i RUTA - 80) til ungdomsforslag som blir sendt inn til LO - kongressen.

+ For å drive arbeidet skikkelig, samle erfaringer, ta initiativ osv. er vi avhengige av en to-veis kontakt. Vi vil gjerne ha henvendelser, opplysninger, erfaringer, spørsmål, tips og råd. Videre vil vi gjerne høre om møter, seminarer, konferanser og om mulig få være til stede.

statsstøtte

Flere lag og distrikter har etterlyst hva som har blitt konklusjonen på diskusjonen om statsstøtte. Som tidligere meldt har sentralstyret vedtatt at Rød Ungdom bør søke om statsstøtte.

1. Sentralsstyret går inn for at Rød Ungdom søker om statsstøtte
2. Sentralsstyret går i mot å motta støtte som medfører at vi må oppgi et stort antall navn eller innebærer andre uakseptable betingelser.
3. All støtte uansett om det er staten, fylket eller kommunen som gir den, disponeres i prinsippet av sentralstyret. Vi går i mot at noen distrikter skal ha store inntekter mens andre bare har vanlig medlemskontigent.
4. Begrunnelsen for ~~at~~ å gå inn for statsstøtte er at Rød Ungdoms økonomi hindrer oss i en effektiv oppbygging av organisasjonen. I forhold til andre organisasjoner har vi en stor ulempe. I dag får Rød Ungdom økonomisk støtte fra partiet, tilsvarende det andre ungdomsorganisasjoner får fra staten. Sentralstyret ser det heller ikke som noe alternativ å forsøke å bygge Rød Ungdoms økonomi på langvarige kontinuerlige innsamlingskampanjer.
5. Sentralsstyret mener at Rød Ungdom står i en helt annen stilling enn AKP(m-l). For m-l-bevegelsen er det helt avgjørende at partiets viktigste funksjoner kan opprettholdes uavhengig av statlig støtte. Partiet må kunne fungere i skjerpede situasjoner. Det er ikke mulig å stille de samme krav til Rød Ungdom.
6. Det er AKP(m-l)s landsmøte som tar den endelige avgjørelsen om statsstøtte for hele bevegelsen. Spørsmålet om statsstøtte er et prinsippsspørsmål for hele bevegelsen og kan derfor ikke avgjøres av Rød Ungdom alene. Dette gjelder også for Rød Valgallianse, NKS og Klassekampen.
7. Hvis fristen for innsendelse av søknad er tidligere enn AKP(m-l)s landsmøte, kan sentralstyret gi dispensasjon etter søknad fra distriktsstyret
8. Hvis organisasjonen i noe ledd mottar støtte før partiets landsmøte, skal disse skal disse midlene settes inn på sperret konto.
9. Distriktsstyrene vil bli orientert av sentralstyret om framgangsmåten ved søknad om fylkeskommunal eller kommunal støtte. Distriktsstyrene kan også undersøke om de mulighetene som finnes for støtte.
10. Lokallaget kan ikke søke om støtte før distriktsstyret er kontaktet og godkjennelse er gitt. Lokallag kan allerede nå undersøke om de muligheter som finnes for kommunal støtte.
11. Den sentrale statlige støtten kan Rød Ungdom ikke regne med å motta før tidligst 1982. For å motta statsstøtte må Rød Ungdom ~~ikke~~ være medlem av Landslaget for Norske Ungdomsorganisasjoner; LNU. Rød Ungdom kan tidligst bli medlem av LNU i desember 1980. Rød Ungdom må også bli støtnadsberettiget i staten, noe vi ikke er i dag. Denne prosessen kan ta tid. Støtte utbetales som regel ikke det første året organisasjonen blir støtnadsberettiget.
12. Statsstøtte kan på ingen måte erstatte Rød Ungdoms nåværende økonomiarbeid, der kontigenten er den viktigste delen. Lag og distrikter må ta tiltak for at dette arbeidet forbedres, og at Rød Ungdom fortsetter i hovedsak å ha en selvberget økonomi. Dette er forutsetningen for at statsstøtten ikke skal fungere som politisk pressmiddel.

Aksjon for afghanske flyktninger:**Askerungdom sammen om «Afghanerrock» søndag****AV SVEIN AURMARK**

«Afghanerrock» — det var virkelig et navn med sus i. Og sus skal det vel også bli i gymsalen på Asker gymnas søndag ettermiddag der fire band skal holde en fem timers konsert til inntekt for flyktingene fra Afghanistan. Det blir ungdommens aksjon for flyktingene og det er like stor politisk bredde bak denne aksjonen som den vellykkede innsamlingen av klær for et par uker siden.

Bak konserten på søndag står Rød Ungdom, Asker Unge Høyre, AUF, Asker Unge Venstre og Asker Natur og Ungdom. Det er Ann Helen Skaug, som er offisiell talskvinne for Rød Ungdom som tok initiativet til konserten. Hun var også med blant initiativtagerne til den omfattende innsamlingen av klær. Hun skrev brev til de andre politiske ungdomsorganisasjonene og etter kort tid var det enighet om at man skulle lage en konsert.

De band som spiller er «Headache», «Illuminatus», «Dolls» og «Globoid». Videre vil journalist Kjell Gjersteth fra Klassekampen fortelle og vise lysbilder fra leire for afghanske flyktninger. Han er nettopp kommet tilbake fra en reise til disse leirene og har derfor helt ferske inntrykk.

Ann Helen Skaug og Anders Mellbye, formann i Asker Ung Høyre sier til Budstikka at pengene man får inn ved billettsalget skal gå til Afghanistankomiteen i Oslo, som så formidler pengene videre gjennom sine kanaler. Det blir også salg av mineralvann og kaker og overskuddet herfra går samme vei.

På oppslag i gymsalen vil man kunne lese de forskjellige ungdomsorganisasjonenes syn på situasjonen for de afghanske flyktninger og på en egen stand vil man lodde stemningen for en

eventuell stiftelse av en Afghanistankomitee i Asker.

Det bør bli folksomt i gamle gymsalen på Asker gymnas søndag ettermiddag. Askerungdommen vil nok vite å slutte opp om aksjonen. Og i tillegg til skikkelig mengder med rock og det nevnte foredrag lover Ann Helen og An-

Ann Helen Skaug fra Rød Ungdom og Andreas Mellbye fra Asker Unge Høyre: Felles sak for de afghanske flyktninger søndag under parolen «Sovjet ut av Afghanistan».

dreas at det sann innimellom blir forskjellige små overraskelser.

Et eksempel å lære av for RU-lag som har tenkt å jobbe med Afghanistan.

I slutten av oktober vil det bli en landskonferanse for alle gruppene i hele landet som bla vil behandle forslag om en felles Afghanistanuke.

Følg med! Start opp!

Farvel!

Sentralstyret i Rød Ungdom og sentralstyret i NKS har godkjent at sykepleierstudentene som før var organisert i Rød Ungdom, nå skal overføres til NKS.

Dette er en følge av et ønske fra sykepleierstudentene selv fordi sykepleierutdanningen nå, faglig og pedagogisk kan sidestiltes med sosionom-, barnevernspedagog- og lærerutdanning. De har de samme økonomiske forholdene med lån og stipend. De skal inn i det nye høyskolesystemet under helse-og sosialfag og vil i hovedsak møte den samme politikken fra staten.

Både lærerskolestudenter og sosialskolestudenter er organisert i NKS, og det er derfor naturlig at sykepleierstudentene også organiserer seg der.

Diskusjonene og de organisatoriske forberedelsene til overføringen sentralt har tatt lang tid og det er bare å beklage. Men fra 1/11-80 er alle tidligere Rød Ungdommere og Rød Ungdomlag på sykepleierskolene formelt å regne som NKS-medlemmer og NKS-lag. Rød Ungdomlag på steder der NKS er organisert må ta kontakt med den lokale ledelsen av NKS.

Der det bare er en sykepleierstudent i et Rød Ungdomlag, bør denne som regel over i NKS på stedet. Dersom det ikke er NKS-lag på stedet, fortsetter kameraten selvsagt i Rød Ungdom. Men i slike tilfelle må det gis beskjed til Rød Ungdom sentralt så fort som mulig, slik at NKS får oversikt over alle medlemmene på sykepleierskolene.

NKS vil snart foreta en reiserunde hvor bl a Rød Ungdoms sykepleierstudenter vil bli kontaktet.

Sykepleierstudenter som har oppgaver i Rød Ungdom over lagsnivå, må ta overgang opp med Distriktsstyret. Ved uenighet eller problemer skal sentralstyret kontaktes.

Sentralstyrets arbeidsutvalg.

- side 2 Leder
- side 3 Lagsmøte om sosialismedebatten
- side 4 Partiets rolle under sosialismen.
Kjersti E. [redacted] on.
- side 10 Parti og stat under sosialismen.
Jørn M. [redacted] l.
- side 15 Historiske lærdommar av proletari-
atets diktatur. KKP 1964.
- side 20 Faglig.
- side 21 statsstøtte.
- side 22 Afghannerrock.
- side 23 Farvel !